

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

w sprawie D. Ż.
oskarżonego z art. 284 § 2 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 7 maja 2019 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w G.
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. w dniu 25 czerwca 2018 r., na podstawie art. 31 § 1 k.p.k. w zw. z art. 35 § 1 k.p.k., uznał się za niewłaściwy do rozpoznania sprawy D.Ż. i sprawę tę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.. Postanowieniem z dnia 27 września 2018 r., Sąd Rejonowy w K., na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. i art. 38 § 1 k.p.k. stwierdził swoją niewłaściwość w przedmiotowej sprawie i zwrócił się do Sądu Okręgowego w X. o rozstrzygnięcie sporu w zakresie właściwości miejscowej sądów i rozważenie przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G.. Postanowieniem z dnia 15 października 2018 r., Sąd Okręgowy w X., na podstawie art. 38 § 1 k.p.k., rozstrzygnął spór i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w G. jako właściwemu do jej rozpoznania, wskazując, że skoro miejsce popełnienia przestępstwa nie zostało ustalone, zastosowanie winien mieć art. 32 § 1 k.p.k., a co za tym idzie właściwym miejscowo jest sąd, w którego okręgu ujawniono przestępstwo. Wówczas to Sąd Rejonowy w G., postanowieniem z dnia 20 marca 2019 r., sygn. akt II K [...], na podstawie

art. 37 k.p.k., zwrócił się do Sądu Najwyższego o rozważenie przekazania tej sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w D., argumentując, że wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. Dobra tego występujący z wnioskiem Sąd upatrywał w konieczności zagwarantowania oskarżonemu D. Ż., zamieszkałemu w D., w dalekiej odległości od Sądu właściwego, skutecznego prawa do obrony, która byłaby bardzo utrudniona, właśnie z uwagi na miejsce jego zamieszkania. Nadto, w ocenie Sądu Rejonowego w G., za przekazaniem sprawy innemu sądowi równorzędnemu przemawia również okoliczność, iż w sprawie należy przesłuchać z urzędu P.Ż. oraz B. Ż., obie zamieszkałe w D..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Inicjatywa Sądu Rejonowego w G., choć *prima facie* zdaje się być podejmowana na podstawie art. 37 k.p.k., czyli jest inicjatywą mającą na celu podjęcie przez Sąd Najwyższy decyzji o przekazaniu sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości, nie jest w rzeczywistości niczym innym jak wnioskiem kierowanym w trybie art. 36 k.p.k. Motywacja z uzasadnienia postanowienia Sądu Rejonowego w G., sprowadza się bowiem w istocie tylko do podnoszenia, że większość osób, które należy wezwać na rozprawę, zamieszkuje blisko innego sądu równorzędnego (w tym przypadku Sądu Rejonowego w D.), a z dala od Sądu Rejonowego w G. i eksponowania kwestii związanych z wąsko pojętą ekonomią procesową. Trzeba bowiem zauważyć, że kwestie związane z przekazywaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względów związanych z miejscem zamieszkania osób, które podlegają wezwaniu na rozprawę, normuje bez reszty art. 36 k.p.k., nie jest zatem możliwa zmiana sądu miejscowo właściwego do rozpoznania sprawy z tych powodów, w trybie art. 37 k.p.k., który reguluje kwestie zgoła odmienne, związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.